

PERIÒDICH SATÍRICH,

DEMBESTIBITGE, DE-BUSCABODES I DEISSIBADES

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

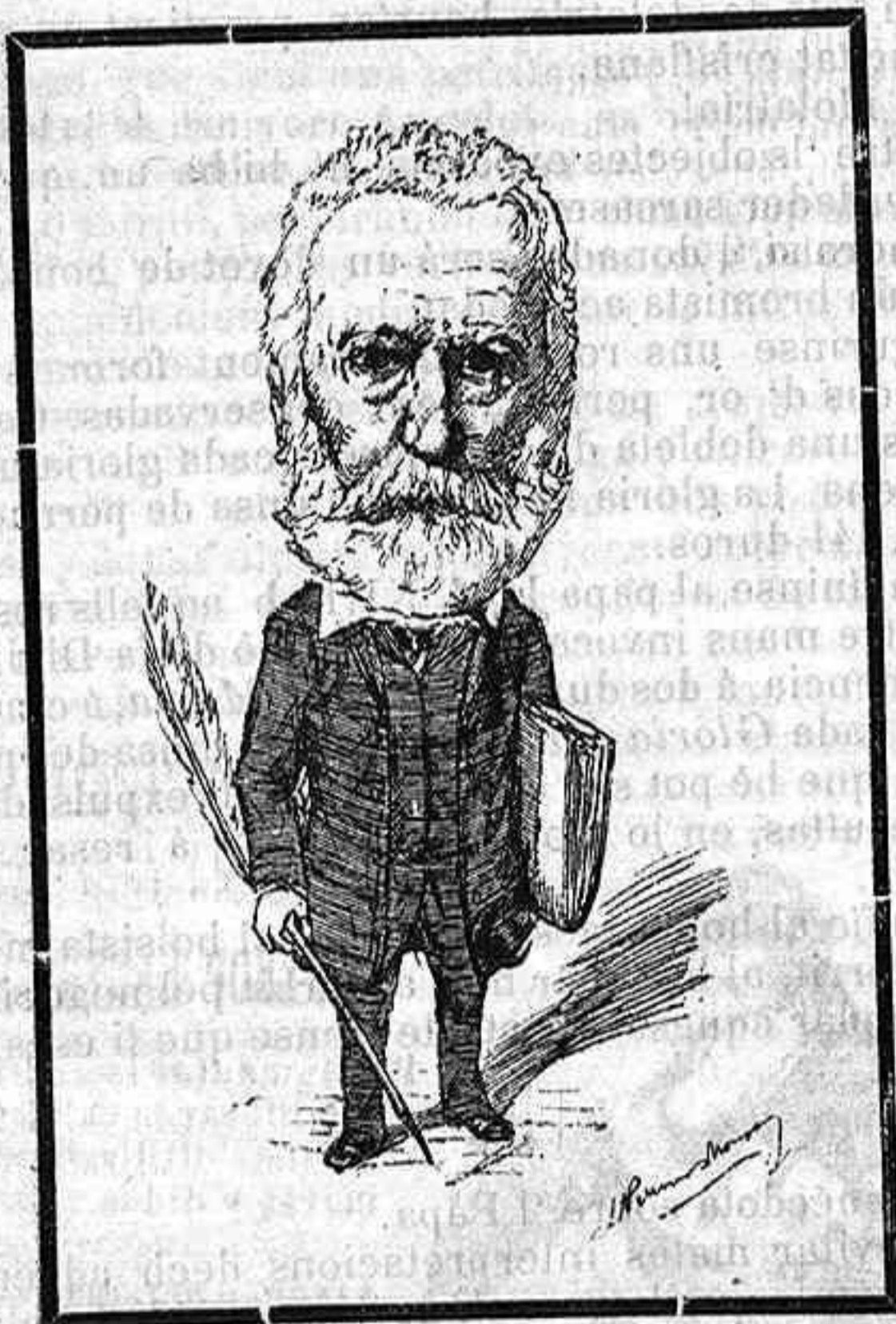
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

VÍCTOR HUGO.

Lo seu nom ho diu tot: lo món l'admira
com un astre radiant
que no per haver mort podrà may perdre
sa llum pura y brillant.

CRÓNICA

Los escriptors estrangers que han anat á Madrid per assistir al Congrés literari y artístich, no tindrán motiu per entornarse'n tristos al seu país.

Madrid los ha rebut ab la roba de las festas. Se 'ls ha donat á pats ab tanta profusió, que s'estalnavan uns als altres. Se 'ls ha dut á veure Toledo y l'Escorial. Se 'ls ha acompanyat als toros y se 'ls ha fet assistir á una *juerga flamenca por todo lo alto*. Y sens dupte perque apreciessen tota la immensitat d'Espanya, desde lo més xich á lo més gran, se 'ls ha obligat á sentir discursos de'n Fabié y de 'n Castelar.

Resúmen del Congrés:

Algunas sessions á las quals los espanyols, per no perdre la costum, sempre hi arribavan tart: varias discussions lleugeras y superficiales... Poca feyna y ben pagada.

Si volen més informes, consultin los periòdichs de Madrid.

A las discussions apenas hi consagran quatre ratllas; en cambi ab la descripció de las excursions, banquetes y festas omplan columnas y més columnas. De tots los ápats confiats á la pericia de L'Hardy, publican lo *menu*... uns *menus* succulents que fan venir l'aygua á la boca. Dels brindis que s'han pronunciat al destaparse l'espumós, ne donan compte circunstanciat. La gran sala del Escorial y 'l gran pati del Ajuntament ab tots los seus adornos de flors, llums y cortinatjes apareixen descrits de má mestria... Sembla tament que 'ls periodistas de Madrid s'hajan conjurat per fer fondre greix al pobre D. Francisco de Paula, privat en aquesta ocasió, de echar al aire una cana... de sas colossals patillas.

¡Quina diferencia entre 'ls literats d' avuy y 'ls del sigle d' or!

Los representants del Congrés internacional s' anegan de goig y d' obsequis, aquí, en la terra de Cervantes, que segons la tradició, tinguè de ficarse al llit sense sopar lo dia que acabá 'l *Quijote*.

¡Y dels temps del gran Cervantes han convingut en dirne sigle d' or!

Es que 'ls escriptors de aquella época eran tot esperit, y 'ls escriptors del dia son tot materia.

En aquesta ocasió y en aquest punt concret, tal vegada estaré d' acort, y ho sento molt, ab en Mañé y Flaquer.

Lo mateix objecte del Congrés literari y artístich, no es altre que un fi estrictament material.

¿De qué 's tracta després de tot? ¿De aixamplar los coneixements humans? ¿De crear llassos de fraternitat y concordia entre 'ls pobles civilisats? ¿De difundir la llum? Tot lo contrari.

Si 'ls governs arriban á admetre bonament las conclusions del Congrés de Madrid, ab todas las trabas projectadas per assegurar la propietat intelectual, los productors de obras literarias y artísticas se posarán al nivell dels fabricants de gas per l' alumbrat. Productors de llum, únicament se prestarán á servirla als qui la paguin. Al que no puga satisfer la factura, se li tanca l' aixeta y 's queda á las foscas.

¡Quina diferencia entre aquesta mesquindat y 'l desprendiment dels génis d' altre temps, que com lo sol brillan per tothom en lo cel del Art!

Bè es veritat que Cervantes, Shakespeare, Molière, Dante y Goëthe, se contentavan ab lo esplendor de la gloria, mentres que la majoria dels escriptors de avuy dia no passen per menos que per los esplendors de las lliuras esterlinas, lluisos ó cinquenas, segons siga 'l sistema monetari del país en qu' escriuhen, ó en que 'ls tradueixen!

¡Qué s' hi ha de fer! A tals temps tals aspiracions.

Aixó no vol dir que no admeti la legitimitat de la propietat intelectual y que no dega considerársela al mèu entendre, com una de las més sagradas. Però es precis no extremar aquest principi.

Cobri l' escriptor la remuneració corresponent al seu treball honrat; pero en obsequi á las ideas generals, patrimoni comú de todas las generacions, que ha necessitat l' escriptor per la producció de las sèvas obras, cedeixi al públich una part de sa riquesa: que la difusió de aquesta per tot lo mon, no xoqui ab lo seu egoisme, sinó un curt període de temps, lo més curt possible, al traspasar las fronteras; y sobre tot, no pretenga, ja qu' esclavisa la forma, esclavisar las ideas que no poden subjectarse ara ni may á las lleys que regeixen la propietat material.

En una paraula, concilhinse tot lo possible los drets del escriptor ab la ilustració y 'l progrés de la humanitat. Procuris enhorabona que may més cap Cervantes puga morir-se de fam; pero cúidis que un altre *Quijote* que 's produheixi, no s' estanqui dintre d' Espanya, sinó que corri y s' admirí sense trabas ni obstacles, per tot lo mon civilisat, com s' admira 'l del manco de Lepanto, sol etern, sense postas ni núvols que l' eclipsin.

Y ara passém á un altre assumpto menos serio.

Lo palacio del bisbe sembla aquests días un aplech.

Podrán sufrir crísis més ó menos llargas y angustiosas l' industria, l' agricultura y 'l comerç; lo qu' es la industria de la llana, lo cultiu de la fé y 'l comerç espiritual no coneixen dificultats ni sofreixen interrupcions.

Se tancarán establiments tant importants com la fàbrica de 'n Batlló ó l' Espanya Industrial que, segons diuhen, está leri-leri: en cambi 'ls establiments religiosos, desde la ostentosa Catedral á la modesta ermita, funcionan sempre ab admirable regularitat.

Si se 'n volen convece, busquin una targeta, que no es difícil obtenirla, y vagin á recorrer l' exposició dels regalos del bisbat de Barcelona, destinats al papa Lleó XIII, ab motiu de son jubileo, ó de sas bodas d' or, com diuhen alguns, sense reparar en l' extranya mescolansa que fan de lo sagrat ab lo profà.

Allá hi ha de tot: riquesas y primors; puntas y blondas que tentarian la codicia de qualsevol *Maria Magdalena* avants de convertir-se y roba blanca que faria las delicias de qualsevol dona de sa casa. Los convents y 'ls colegis, en aquests últims temps, no han fet més que treballar pèl Papa, sense considerar que l' anciá successor de Sant Pere ni podrà agrahirloho, ni temps li quedarà per admirarloho.

¡Quan més meritori no hauria sigut que tota aquella paciència, tot aquell treball y 'ls diners que valen y representan tants objectes, s' haguesen esmersat en socorre als pobres y desvalguts.. á tants infelissos sense salut, á tants treballadors sense feyna! Aquests al menos haurian benehit la má generosa que 'ls hagués assistit en sa miseria. Y 'ls devots que tal haguessen fet, en lloch de un acte de idolatria, haurian practicat un acte de caritat cristiana.

¡L' idolatria!

Entre 'ls objectes exposats, n' hi ha un, qu' es un verdader sarcasme.

Ignoro si 'l donador será un devot de bona fé, ó bè un bromista acomodad.

Figúrinse uns rosaris enterament formats de monedas d' or, perfectament conservadas. Cada grá es una dobleta de dos duros: cada gloria una cinquena. La gloria final es una unsa de perruca. Total, 141 duros.

Imagíninse al papa Lleó XIII ab aquells rosaris entre mans invocant la protecció de la Divina Providencia, á dos durets cada *Ave Maria*, á cinch duros cada *Gloria Patri* y besant l' unsa de perruca, que bè pot ser de Carlos III, l' expulsador dels jesuítas, en lo moment de anar á resar la lletanía.

Desafío al home més metalisat, al bolsista més impertérrit, al banquer més absorbit pèl negoci á contemplar aquest espectacle sense que li escapi 'l riure.

Una anécdota sobre 'l Papa.

Per evitar malas interpretacions dech advertirlos avants que la prech de un periódich religiós.

Al Sant Pare li agradan molt los animals. (Suposo— y aixó ho dich jo y no aquell periódich— que també li agradarán los pelegrins.)

Tè un galliner plé de coloms blancs, pavos reals, faisans y lloros dels més raras, y pèls jardins del Vaticá hi corren molts quadrúpedos.

Sucehí una vegada que un ciervo sumament manso y tranquil, cambiá de génit de cop y volta, sense saber cóm, convertintse en una fiera, fins

al punt de que 'ls guardians ja havían pensat desferse'n.

Lleó XIII, en aixó, aná á veure al animal, y 'l trobá tancat ab una cierva molt lletja.

—Vaja, digué 'l Papa, ara comprench la causa del disgust de aquest pobre animaló. ¿No veyeu que 'l tenui al costat de una cierva tan horrible? Trayeulo d' aquí y veuréu com s' aixiribeix.

L' anecdota es graciosa y proba que Lleó XIII 'l día que 's cansés de ser papa, podria entrar facilmente en la redacció de qualsevol periódich satírich.

Crech que á *La Campana de Gracia* 'l reberían á mans besadas

Ja que he citat una anecdota del Papa, aquí 'n tenen una de propia.

Trobo al mèu amich lo grabador Mariezcurrena, en una tertulia, y li pregunto:

—Ola noy ¿qué fas?

—Foto-grabats, respon en Mariezcurrena, ab tota naturalitat.

Una senyora, sulfurada:

—Davant de senyoras jo parlaria ab més decencia.

Al sentir-la varem rompre á riure.

Després m' hi enterat de que aquella bona senyora, tan escrupulosa, sempre que va á retratarse, demana que li tregan la *fosco-grafia*.

P. DEL O.

LO QUE DIUHEN LOS ALTRES.

Sense que sigui una petrimetra ni una dona á la moda, la senyora Angeleta es bastant elegantota y tè empenyo en vestir bè.

—Lo mirall, per franch que sembli, sempre es adulador, perque las veritats que sol dirnos, quedan notablement modificadas per la influencia de las apreciacions personals.

Per convences del efecte de un traje, val molt més lo vot d' una persona amiga y sincera que la opinió d' un mirall. Los nostres ulls poden ofuscarse y donar dictámens equivocats sobre assumptos propis: los ulls d' un altre, libres de tot interès ó preocupació, no s' equivocan tan facilmente.

Aquestas son, pam ensá pam enllá, las reflexions que s' está fent la senyora Angeleta, plantada davant del seu armari de mirall, tot donant l' últim vistasso al traje que la modista li ha dut y qu' en aquell moment acaba de posarse.

Resolta á posar á proba las sévas teorías, agafa 'l *portante*, baixa la escala y, balandrejantse ab un ayre molt escayent, tira Rambla amunt.

La sórt li es favorable: davant del *Principal* topa ja ab una senyora coneguda.

—¡Senyora Angeleta! ¿Ahont va tan dematinet? —¡Ah! ¿es vosté, senyora Emilia? ¿Dematinet diu? Son las onze, la millor hora per anar á pendre una mica 'l sol.

—¿Y á casa seva no hi ha novedat?

—Per ara, gracias á Déu, no senyora. ¿Y vostés també com sempre, eh?

—Si senyora, tots aixerits.—

La senyora Angeleta, veyent que l' altra no li diu res del vestit nou, no sab com ferho per lograr que se 'n adoni. Tot es arreglar-se 'ls plechs de la falda, estufarse 'l polissón, donars'hi cops com si se l' espolsés...

Pero l' altra, sense parar atenció en totas aquellas maniobras, continúa parlantli del temps, dels progressos del seu fill, de fulano, de sutano...

Per fi la senyora Angeleta determina abordar directament la qüestió.

—Pero, filla, ¿que no 'm veu que vaig mudada?

—¿Mudada? ¿que vol dir?

—¿Que no repara? Acabo d' estrenar aquest vestit.

—¿De veras? Pues, filla, la veritat, si no m' ho diu, no m' hauría pensat may que fos nou.

—¡Y ara!

—Li parlo ab franquesa: sembla un traje de any de la picó; es completament passat de moda.—

La senyora Angeleta arrufa 'l nas, se despedeix á corre-cuyta de la seva amiga y continúa Rambla amunt.

••

Encara no ha donat vinticinch passos, sent que l' agafan pèl bras.

—¿Ahont vá, ahont vá tan seria?

—¡Hola, donya Pepeta! No l' havia vista.

—Ja m' ho figuro: avuy no deu veure á ningú.

¡Per supuesto! ¡portant vestit nou!

—Sí, es veritat: ¿qué se 'm coneix?

—¡Y tal! Prou que 's veu que ara acaba de sortir de mans de la modista.

—Y bè, ¿qué me 'n diu? ¿m' está bè?

—¡Bè, bè, bè!... ¿Vol que li sigui franca?

—Me farà un verdader favor.

—Pues bueno: 'l traje té bon tirat, es á la moda; pero ¿sab?.. no s' ofengui, no li cau bè; perque es excesivament ample.

—Aixó ray: es de fácil remey.

—Si senyora; fássissel estrenye tot ell, y li anirà divinament.

—Vaja, gracias; expressions á la familia.

—Passiho bè, senyora Angeleta.—

••

Pensant en lo que li acaban de dir y engolfada en un mar de consideracions, la nostra heroina arriba al davant de Betlém.

—Estigui bona, Angeleta...

—¡Ah, Matilde! Diltosos ulls que la veuen... ¿Qué diu de bo?

—Psè! Sens novedat: ¿y vosté?

—Si fa ó no fa, 'l mateix li dich.

—Aquest vestit que porta es nou, no es veritat? —¡Oy! Ara me l' acabo de posar per primera vegada. ¿No 'm va del tot mal, eh?

—¡No... pero..!

—Si, ja se qué vol dir: ja me 'l faré arreglar; es una miqueta ample.

—¡Qué diu, santa cristiana! ¿Ample? Justament se pert per lo contrari. ¡Si es massa estret!

—¿Vol dir?

—¡Y tal! ¿que no ho veu? Tingui; la falda tè poch *vuelo*, ls recullits li tiban y aquestas pinsas lo menos s' han de donar dos dits...

—Ja me 'l mirarè bè.

—Sí, sí; ja ho veurá... ¡Vaja, me 'n alegro de trobarla tan aixerida!

—Estigui boneta.

••

La pobra senyora comensa ja á sentirse una mica marejada ab tan diversas opinions; pero... segueix encara Rambla amunt y segueix trobant conegudas.

La d' ara es una amiga de la infancia que la visita molt sovint.

—¡Hola, Angeleta! ¿que anavas á casa potser?

—No; hi sortit per orejarme una mica. ¿Y tú? Fa dies que no se 't veu.

—No 'n fassis cas: estich una mica atrafagada: hem estorat, hem cambiat los cortinatjes y... ¡calla! ¡jara me 'n adono! ¡no me 'n vas poch elegante! ¡quín vestit més mono!

—Ara l' estreno: ¿t' agrada?

—Es preciosíssim: roba, corte, adornos... ¡Me 'n faré fer un d' igual!

—Y bueno, ¿que li trobas?

—Ja t' ho dich; qu' es de lo més bonich que hi vist aquest any.

—¿No 'l trobas ample?

—No.

—¿Ni estret?

—Tampoch; t' está pintat; semblas un figurín. ¡Adeu, mona! ¡Dónam una abrassada, que vaig una mica depressa!

—Adios...

Aquest últim dictamen acaba de desorientar a la senyora Angeleta.

Desfá tot lo camí que havia fet, y tornant cap a casa seva, desfá de passada la teoria que havia formulat davant del mirall.

—No hi ha res tan bo —diu llavors— com escoltar las opinions dels altres... y no fer cas de ningú.

A. MARCH.

JUST.

SONET.

*Just me dich y es molt just que Just me digui
justament perque Just se deya 'l pare,
Just mon avi també y ha volgut ara
lo meu padri que un Just com ell jo sigui*

*Perque ab justicia 'l nom ab lo ser lligui
mon pare es just fiscal, cosa molt rara,
diuhen just al padri quan té la vara,
y un just advocat soch perque no 's rigui.*

*Al carrer de Sant Just tinch casa bona;
vesteixo just, á mi tot se m' ajusta;
justifica mon nom que tot just sona
que m' agradi 'l refrá «justa la fusta;»
y vull tant tot lo just, que busco dona
que 's digui, sigui... ¡y que no vagi Justa!*

NOY DE LA MARE.

LO LLIT.

¡Lo llit! ¿Quina paraula més curta, veritat? Y no obstant ¡quanta grandesa no tancan las tres úniques lletres que la componen! Per compéndrela es precís ferse càrrech del' inmens benestar que en lo llit se sent.

En lo llit naix la criatura; en lo llit se... (no 'ns emboliquém) y en lo llit mor'.

Lo llit guarda goigs y delicias, repós y alivi.

Quan tinguin algun disgust, demáninli consol y 'ns ne dará: lo llit no falla may. Si un mal pensament los assalta, incitantlos á cometre algun disbarat ó alguna etzegallada, tñrinse sobre 'l llit, dórmi'hi y l' endemá al despertarse sabrán á que atenirse.

En lo llit se concebeixen los grans negocis y 's meditan las empresas més colossals.

¡Y qué més dols que 'l llit quan cansats y romputs després de una marxa fatigosa ó de un treball

penós, vos tiréu sobre 'ls matalassos, saciantvos de repós y de descans!

Mentida sembla que haventhi hagut al mon y haventhi encare tants poetas, cap d' ells s' haja recordat d' escriure 'l més interessant de tots los poemas, un poema que podria titularse: «¡Lo LLIT!»

Lo reculliment del llit eleva la humana inteligencia á las més altas regions del pensament.

Lo llensol es lo conceller més leal y més discret: dona dictamen sempre que se li demana: si res se li pregunta, res respón, y no mostra may lo més petit egoisme. May lo llensol ha fet pagar á ningú sos desinteressats consells:

En plé hivern, guarda lo llit pèl cos arraulit de fret, agradable calor.

Res té tants atractius com contemplar desde 'l llit cubert ab bonas mantas ó millor encara ab suau edredón una matinada de neu ó pluja ó bé un cel gris, á través dels gebrats vidres del balcò.

¿Y al istiu? ¿Quí pot descriure 'ls dolsos encantos de las siestas ó 'ls lleugers ensomnis de las mitj-diadas?

¿Qué diuhen que 'l llit fá calor? ¡Mentida! Qui dorm no té calor ni fret. ¿Replican que no sempre que un se tomba sobre 'l llit pot conciliar la son? Aixís y tot existeixen agradables medis de defensa: pósinse un cigarro á la boca, agafin un vano, y jo 'ls juro que la calor se 'n anirá com rata perseguida per un gat.

¿Y en las hermosas matinadas de Abril y Maig ahont trobarán las delicias que 'l llit los hi reserva? ¿Passejantse p l Passeig de Gracia? ¿Omplintse 'l ventre d' aygua, en las fonts dels voltants de la ciutat? ¿Corrent á aspirar los perfums dels Jardins del Parch? No, de cap manera.

Totas las delicias de la naturalesa primaveral no tenen punt de comparació ab aquells suaus estiraments d' entre-somnis, ab aquell tombar'shi de l' altre costat per sentir confusament lo xarroteig de orenetas y altres aucells ó 'ls ecos llunyans de las donas y 'ls xicots que pregonan desde 'l carrer La Campana, L' ESQUELLA y altres periódichs.

Precisament la primavera es l' época clássica de la nyonya, y per aquesta malaltia no busquin més remey que 'l llit.

Lo llit es l' estereóscopo de las ilusions.

¿Diguinme sinó quan troban més hermosa y seductora la dona estimada, sinó quan somían ab ella?

¡Y encare parlarán de las delicias de una taula opípara! ¡Que té que veure l' ápat més escullit ab lo gust suprem que dona un vas de llet darrera del xocolate prés al llit, després del qual los ulls tornan á aclucarse peresosament!

¡Gloria al llit!

Perque, senyors, desenganyarse: lo llit es de totas las invencions humanas la més gran y de totas las ideas que ha tingut l' home la més sublim.

Seria precís buscar qui ha sigut l' inventor del llit, erigirli una estàtua en totas las plassas y colocar la s' va imatge en totas las capseleras

Després de lo qual, no faltaria sinó que 'l progrés dongués son darrer pas, inventant uns llits automàtics ab rodas que moguts pèl vapor ó per l' electricitat trasportessin al home ahont convinqués, á fi de que aquest que naix y mor' ajegut, pogués guardar l' horisontal, durant tota sa existencia.

GALIFARDEU.

LOS CANARIS DEL SR. SERRANO CASANOVA.

PÀGINA D' UNA CARTERA DE VIATJE.

Eram al istiu de l' any 1881, quant donan una volta per Alemanya, vaig deixarme caure a Franckfort del Mein. Després de visitar la Ariadna célebre, que té una casa per ella sola, y tot passejantme per aquells carrers que respiran banca, y banca opulenta, al passar per davant del nou Teatre, que es dels més ben fets d' Alemanya, vaig saber que a la part de la Ciutat que 'n diríam l' Ensanxe, si Franckfort fos Barcelona, hi havia Exposició,—no universal, puig que aquella ciutat no pica tant alt,—pero que a pesar de tot tenia certa importancia. Havía comensat molt modesta, al revés de la nostra, puig que sols se tractava de reunir mostrars de las millors ayguas medicinals; pero luego havia anat engrandintse, també al revés de la de casa, afegintshi seccions de industria y arts del país, fins al punt de que lo accessori era més que lo principal. Pot endavinar-se que vaig anar tot seguit a visitar-la.

La secció d' ayguas medicinals estava instalada en una construcció que tenia una gran nau central, ocupada pels productes alemanys, y varis compartiments més petits, situats a manera de

las capellas laterals d' una iglesia, y cada una de las quals estava destinada a una de las altras nacions expositoras.

Quan un es lluny de casa seva no pot deixar un moment de pensarhi, y per tant, lo primer que va ocorrem fou buscar lo compartiment ó capella d' Espanya. No 'm va pas costar gaire lo trovar-la, per lo que vaig a explicar.

Davant d' un dels compartiments, tothom s' hi deturava y reya ab estrépit. D' un tros lluny arribavan als meus oïdos frases soltas, y si 'ls uns tot rihent exclamavan ¡Das ist schön! ¡qué bonich!) los altres deyan més serios, ¡Sehr lächerlich! ¡erbärmlich! (Ridícul, soberanament ridícul!). Vaig acostarme a la capella, y al primer cop d' ull vaig riure com tots los altres. Al cap de poch moments, no obstant, van pujarme tots los colors a la cara, y vaig retirarme ab lo cap baix, plé de vergonya.

La rialla va produhirmela l' espectacle que va oferirse a ma vista. Al voltant de la capella hi havia pres-

tatjes cuasi buits, puig las ampollas d' ayguas minerals que 'ls ocupavan eran escassas. A poch pams del sostre s' hi havían extés tiras de vetas, encreuhadas com las que posan las tendas de barbers pera recullir las moscas. A la portallada hi penjavan duas cortinas de reps, recullidas per uns cordons blaus, que anavan a morir a una tauleta japonesa situada al bell mitj del llinard. Damunt de la tauleta hi havia una peixera de vidre, ab peixos daurats y vermells, y del centre d' ella ne sortia un sortidoret qual rajolí, prim com lo d' un porró d' avaro, s' alsava un pamet y mitj. Al costat de la tauleta hi havia una cadira de reps com los cortinatjes, y damunt de la cadira un munt de tarjetas.

Aqueixa decoració per sí sola ja hauria fet riure prou; pero no va deturarse en ella lo qui va idearla, sino que va posarhi lo complement que feya perdre la gravetat als alemanys més serios. Jo no sé pas ahont pogueren trobarse; pero lo cert es que 'l director va ferse ab una barriscada de tres ó quatre cents canaris de *santi de guixi*, de a dos quartos, d' aquells que havían fet las delicias de la infancia dels nostres pares. Un cop va tenir las tals grossas de canaris, lo director degué quedar satisfet, en la seguretat de que faria 'l cop. En efecte; per tot arreu ahont podia, y fins allí ahont no podia, va penjarhi un canari.

De la peixera, n' exian canaris; las tiras del sostre estavan tant plenas de canaris, com ho están de moscas las que posan los barbers al istiu. A cada tap d' ampolla hi anava clavat lo filferro que aguantava un canari. De las voras dels presatjes penjavan canaris, etc., etc. En una paraula, los tres ó quatre cents canaris van trobar colocació en aquell petit espay, com tots los que no sabent ahont darla ne troban á la Exposició Rius y Taulet. ¿Comprenen ara 'ls mèus lectors perque reyan los alemanys, y per qué vaig riure jo també al primer cop d' ull? ¿Volen saber ara perque luego va caurem la cara de vergonya? Es molt senzill: perque luego vaig veure que aquella era la secció espanyola.

Pot suposarse que vaig tenir interés en saber qui 'ns jugava aquella mala passada. No 'm va ser difícil, puig las tarjetas de la cadira portavan son nom, y estavan allí á disposició del públich. Vaig agafarne una y vaig llegir:

EUGENIO R. SERRANO CASANOVA.

¡¡LO INICIADOR, EXPLOTADOR, DIRECTOR Y COBRADOR D' UNA PART DELS INGRESSOS DE LA EXPOSICIÓN UNIVERSAL DE BARCELONA!!

QUI NO VOL CALDO...

Cansat en Pep de sufrir lo mal génit de sa mare, las *joguinas* dels germans y algún bolet del seu pare, per sortir de tal infern va determinar casarse.

Pero si fugí del foch de péus va caure á las brasas: perque á més de sa muller, viu ab sogra, sis cunyadas, dos nebots, un esquírol, un lloro y un gosset d' ayguas.

ENRIQUET DEL VI.

UNA IDEA.

¡Soch un tonto! No prospero perque dar-me á llum no goso... Quan vinga la exposició, demano un puesto... y m' *exposo*.

CARTAS.

De mica en mica y en progrés descendent, las cartas se troban ja en lo mateix estat que las reputacions políticas: casi totas se perden.

¡Ay d' aquell que fia l' éxit d' un negoci á una carta!

Y sobre tot ¡ay d' aquell que li fia quartos!

Si quan en Zorrilla va escriure 'l *Tenorio*, haguès sospitat lo que havia de succehir, en lloch de posar alló de

Con oro nada hay que falle,
tal vegada hauria dit:

Con oro... no hay carta que no se pierda.

L' inventor dels correus devia ser un bon subjecte; pero de fixo que ni remotament va pensar-se las desgracias que causaria ab la seva desventurada invenció.

Avants d' haverhi cartas y correus, un hom' no sabia lo que passava més enllá del seu nas, ni podía comunicarse més que ab los vehins, per la finestra del cel-obert.

Pero al menos aquell estat de semi-barbarie resultava barato

Ara tenim correus y cartas que 'ns costan un dineral, y tampoch podem comunicarnos ab ningú, ni sabem res de lo que passa al nostre alrededor.

Escriuhen una carta, verbi-gracia, al Clot, demanant ab urgencia un parell de gallinas á un amich seu que 's diu Manel, y al cap de tres ó quatre senmanas, tornan á rebre la carta ab un volant de l' administració de correus, declarant que á Olot no hi ha cap Manel ni cap parell de gallinas.

Envían deu duros dintre d' un sobre á un parent que tenen á Mollerusa, explicantli que n' ha de fer, y 'l seu parent reb á son degut temps lo sobre, la carta y las instruccions; tot menos los deu duros.

Més de quatre vegadas una familia está esperant ab ánsia mortal l' arribada d' una carta, de la qual depén la seva honra ó la seva tranquilitat.

Passan dias y dias... y la carta no ve.

¡Y es clar! ¡qué diables tè de venir!

Mentres la familia l' está esperant, un nen de cinch ó sis anys, fill d' algun seqüestrador postal, ja n' está fent aucells de paper y barcos ab soterani.

Hi ha personas espaviladas que saben de viure y que, donant al temps lo qu' es del temps y als cacos lo que no mereixen, aceptan las circunstancias tal com se presentan y procuran atemperar's hi.

Un home práctic diu que ha agafat la costum de posar en un ángul de totas las cartas que tira al correu una nota per aquest istil:

«Es inútil registrar esta carta: no contiene un solo céntimo: todo lo que lleva son expresiones.»

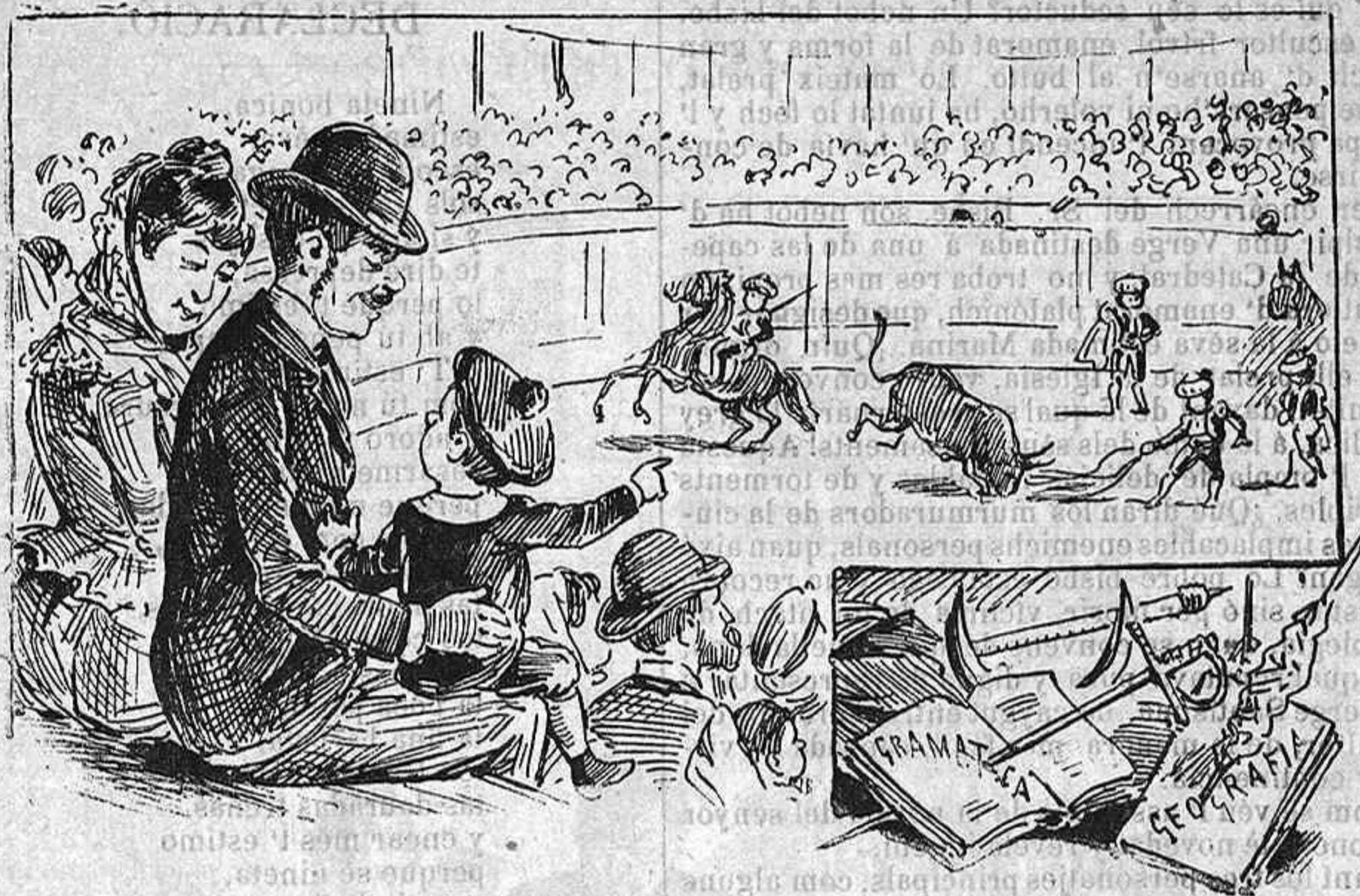
Altres han inventat uns sobres de ferro colat que s' han d' obrir á cops de destrál.

N' hi ha un que está estudiant un sistema de carpetas molt ingenios: diu que contindrán un aparato que al ser obert per una má alevosa farà explotar un petit cartutxo de dinamita.

Un deya que tal vegada lo millor sería ficar un parell de guardia-civils dintre de cada sobre.

Pero un conegut meu ha resolt la dificultat d' una manera més práctica.

—Quan acabo d' escriure una carta—diu ell—si ha d' anar lluny, la llenso y 'm faig lo cárrech de que s' ha perdut; y si ha d' anar á prop... me 'n vaig á portarla jo mateix.—MATIAS BONAFÉ.

TOROS.

CORRIDA INFANTIL.

A corrida de nanos, gran entrada.

Diumenje passat la plassa presentava l' aspecte de un gran barril de arengadas.

Ignoro quin aspecte presentaria la butxaca del Sr. Piera.

La lidia oferí alguns incidents divertits.

La quitxalla sevillana 's lluhí més ab la capa que ab las banderillas; més ab las banderillas que ab l' espasa.

Los toros recelosos, ab més ulls que un broch de ruixadora, esparramavan la vista qu' era un gust y 'ls baillets tot era fugir y escamarse Si s' haguessen trobat aprop de sas maretas respectivas, prou se 'ls haurían agafat á las faldillas.

A falta de mamás, y per fugir del perill, á tall de gent entenimentada y ab una prudencia impropia de la seva edat se refugiavan á cada punt en los burladers, que talment semblava que juguessen á fet.

Faico, 'l primer espasa, que será tal perque porta un vestit més nou que 'ls demés, matá ab fortuna 'l tercer toro conquistant l' orella.

Minuto 's lluhí més en lo capeig. Va fer una tanda de verónicas irreprotxables y alguns passes, al istil de 'n Guerrita.

Qui moreix una sumanta es lo *puntillero*

Y ab quina gracia ressucitava als toros morts! Quan vulgan mal á una persona, desitjinli que 's torni novillo y que 'l descabelli un *niño sevillano*.

En algunas ocasions los lidiadors foren obsequiats ab puros.

Tant xichs y ja fuman.

Un mosso de plassa sigué morrejat y patejat per un banyut.

Al arribar á casa seva, podia dir:

—Es una ganga ser mosso de plassa. Aquesta tarde per berenar m' han dat una gran racció de cap y pota de badella.

La presidencia estigué encomenada al Sr. Payerols.

Ja cal que una altra vegada procuri l' autoritat que 'l president siga una altra persona.

Desengányinse, la presidencia de las corridas de criaturas, no pertoca á cap individuo del Ajuntament. Son massa grans.

¿Saben á qui corresponen?

A un diputat provincial.

Al Sr. Tort y Mariorell.

Per demá passat s' anuncia una nova corrida infantil.

Sè que 'ls *niños sevillanos*, que encare que xichs, son molt puntosos, están disposats á pendre la revenja.

PEP BULLANGA.

LLIBRES.

EL SEÑOR OBISPO, per J. Zahonero — Aixís se titula l' última novela del autor de *La Carnaza*.

Lo protagonista del llibre es com indica 'l seu títol un prelat de la iglesia católica, un home guapetés, que gracias á la elevada protecció de un cardenal y á sas notables condicions oratorias, arriba á calsar mitra.

Pero la mitra precisament acaba per ser l' apaga-llums de la seva inteligencia.

Perque á la fi un bisbe es un home com los demés, y 'l bisbe Haryan, fiel á sos vots de castedat, resisteix impávit las seduccions mundanas, acalla la véu incitant de la carn... y acaba per perdre 'l senderi.

Una dona hermosa y casta mentres s' ha mantingut en l' ambient de un amor espiritual, emulant á la Beatriz del Dante y á la Laura del Petrarca, es pèl Sr. Bisbe l' estímul de sos progressos en la carrera y de sas virtuts en l' exercici de son càrrech; pero un dia la dona beata, la *señora Obispa*, com li diuhèn en la ciutat regida per Haryan penja 'ls hàbits del espiritualisme á la figura y sucumbeix. Al fi, dona.

¿Y qui es lo seu seductor? Un nebot del bisbe. Un escultor frívol, enamorat de la forma y gran amich d' anarse'n al bulto. Lo mateix prelat, sense pensar'ho ni volerho, ha juntat lo foch y l'estopa provocant l' incendi en qu' havia de consumir-se.

Per encàrrech del Sr. Bisbe, son nebot ha d' esculpir una Verge destinada á una de las capelles de la Catedral, y no troba res més propi, en sa fatlera d' enamorat platónich, que designar per modelo á la seva estimada Marina. ¡Quín orgull, per ell, prelat de la Iglesia, veure convertida en divinitat, davant de la qual se prosternaria la grey católica, á la dama dels seus pensaments! Aquesta idea l' ompla de delicias inefables y de torments horribles. ¿Qué dirán los murmuradors de la ciutat, sos implacables enemichs personals, quan aixó sápigán? Lo pobre bisbe está cego y no recobra la vista, sinó per morir, víctima de un atac de apoplegia, quan se convens de que aquella dona, á la qual reputava pura y digna de representar á la Verge Santísima, ha caygut entre 'l brassos del escultor, de la manera més fácil, cansada de virtut y continencia.

Com se véu l' assumpto de la novela del senyor Zahonero tèn novetat y revela ingeni.

Tant los tres personatjes principals, com alguns de secundaris están pintats ab acert, presentant las degudas gradacions, segons sa respectiva importancia.

No ha estat l' autor tant acertat en las descripcions. En aquest punt tot lo que li sobra de ampulositat, li falta de claretat y precisió. Los sitis que descriu apareixen un tant confosos. Tant com abundan las tacas de color, escasejan los contorns. Si 'l Sr. Zahonero pintés quadros, seria més colorista que dibuixant.

Si haguésem de clasificarlo com autor de novelas, nos abstindriam de colocarlo entre 'ls deixebles de Goncourt y Flaubert, y molt menos entre 'ls de Daudet y de Zola. Més fácilmente l' hi trobaríam certa retirada ab Balzac, no sóls per la preponderancia que dona al estudi psicológich de las passions que descriu, sinó també per la especial manera de dividir los capítols. Bastará consignar que ab set capítols no mes, ompla las 304 planas que forman lo llibre.

Una de las primeras qualitats del Sr. Zahonero es lo vigor del seu istil. Lo día que á aquesta condició hi uneixi la flexibilitat y l' atenta observació del natural, ocuparà segurament un dels primers llocs entre 'ls moderns cultivadors de la novela castellana.

De tots modos *El Sr. Obispo* resulta una obra de mérit. Es una novela, que com tots los llibres escrits á conciencia, 's fa digna de ser llegida més de una vegada.

OBRAS DE A. DUMAS —*La bola de nieve*.—*La nevasca*.—Jo crech que l' editor Sr. Tasso s' ha proposat arruinar-se. No d' altra manera 's comprén que per una pesseta no més donga uns tomos tant abultats y tant esmeradament impresos com los que forman la colecció de A. Dumas, pare.

Lo famós autor de tantas obras may havia sigut editat ab tanta inteligencia y baratura.

La traducció de la *Biblioteca Tasso*, deguda á D. Lluís Calvo es esmerada y correcta.

RATA SABIA.

DECLARACIÓ.

Nineta bonica,
estimada mèva,
escolta si 't vaga
sols una estoneta;
y si així ho desitjas
te diré depressa,
lo perquè t' estimo
y ab tú penso sempre.

T' estimo, titona,
com tú no ho pots creure;
t' adoro y voldria
casarme ab tú nena,
perque molt m' agradan
tos ulls com estrelles,
tas galtas de rosa,
tas dents com perletas,
tos coralins llabis,
ton nasset de cera,
ta boca petita,
ta fina barbata,
ton front, plé de rissos,
tas dauradas trenas,
y encar més t' estimo
perque sè nineta,
que si ab tú 'm casava...
¡viuria de renda!...

SIR PYSTRINCHS.

PRINCIPAL.

Paguém ans que tot un deute que teníam contret ab los nostres lectors: parlém de *Fuego de paja*.

La celebrada comedia de Ferrari ha sigut transportada á l' escena espanyola per Javier Santero. La traducció més que literaria es escénica. 'L purista primorós no deixará de trobarhi tallas y reparos; pero l' home de teatro escoltará ab gust la fácil naturalitat del diálech, que 's plega admirablement al caràcter de cada personatje.

No hem de referir l' argument de una producció ja coneguda, y que ab tot y haver agradat molt, no ha sigut prou afortunada. Los qu' hem anat á sentir-la hi hem passat un bon rato; pero 'l públich que fa plens, se mostra sòrt y retret. Acostumat á la *Gran-via*, no está per saborejar primors ni delicadesas. Las moscas de avuy están més per l' arrop groller, que per la mel suau y perfumada.

En l' execució 's distingí de una manera notable la Sra. Tubau de Palencia. Digué 'l paper donantli molt color y 'l féu ab notable expressió. Parlant y escoltant estigué sempre dintre de l' obra. Aixís es com déu representarse. Los demás actors, regulars, tant la Sra. Gambardella, com los Srs. Manini, García y Manso. Lo Sr. García, algùn tant exagerat y olvidant generalment que una comedia no es una pessa.

Los *Efectos de la Gran-via* van fer molt poch efecte.

Se compren: L' obra de 'n Liern es menjar rescalfat, y aquest generalment no agrada. Sobre que la trama es desgabellada y la tendencia de la producció sumament equívoca, resulta que no té cap

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

L' ONCLE.—Tengo el honor de presentarte al señor conde de Pins-blanchs.

LA NEBODA.—¡Simpático joven!

Lo CONDE.—No tanto, ni de buen trozo, como V.

Tots (*apart*).—¡Es muy cierto!...

peça de música de aquelles que han fet la fortuna de la *Gran-ola*.

Posseheix, sí, mitja dotzeneta de xistes ingeniosos; pero ab aixó no n' hi ha prou per salvarse.

R. I. P.

La joguina *Los corridos*, de un tal Sr. Marsal, es aixeribida á tot serho. Si no per la novetat de la trama, 's distingeix y molt per la bona sombra del diálech, y per la pintura de un parell de tipos, que no badan la boca que no fassin riure.

Tals son, la criada en petita escala, y principalment l' inquilino tronat, que interpreta magistralment lo Sr. García. Aquí sí qu' es l' actor de sempre: un graciós que fa riure, pintant un quadro de tristesas y miserias. ¡Ab quina facilitat s' emporta al públich, renovant los aplausos y las riallas que provocava fa ja alguns anys, en lo mateix teatro!

Felicitém de tot cor al Sr. García.

Los corridos, sempre qu' ell hi treballi, farán sentirse ab gust.

Próximament parlarém de las novedats que van realisantse com també de las que 's preparan, que, segons tinch entés, no son pocas.

LICEO.

A la porta hi ha á totas horas un grupo numeros contemplant los cartells.

A la contaduría, segons hi sentit dir, ab aixó del abono, no s' entenen de feyna.

Los ensaigs ja han comensat.

Y de dissapte en vuyt tindrém *Pescadors de perlas*, ópera nova aquí del mestre Bizet.

ROMEA.

L' autor de la *Bruixa* ha fet corre las estisoras, y l' obra ha guanyat molt.

L' argument apareix més clar que 'l dia del estreno, y 'ls efectes se destacan millor.

Apart de aixó l' interpretació surt més ajustada: ha desaparegut la por del primer dia, y naturalment tothom hi guanya, los actors representant l' obra y 'l públich aplaudintla.

CIRCO.

¡Pobre teatro!

Diumenje passat va donars'hi una funció, y duptó que hi tornin.

Hi ha teatros desgraciats, y 'l Circo es lo més infelís de tots.

Jo, amo del local, lo convertiria en una gran fàbrica de calsat.

Al menos aixís, aprofitaria la pega que no 'l abandona may.

ESPANYOL.

D.ª Flamenca, espolsada, repintada y adornada ab alusions propias de las actuals circumstancias, ha sigut celebrada y aplaudida com sempre.

La sarsueleta del Sr. Molas té aquesta bona qualitat: es un magnífich encetall, propi per capdellarhi la troca del any.

Una obra vella pero que ¡com la majoria dels arbres, cada any muda la fulla.

En aquest teatro s' anuncia 'l proxim estreno del *Ki-ki-ri-ki*, qu' es, segons tinch entés, una traducció catalana de la mateixa gatada francesa que tant va fer riure al *Eldorado*; y se 'ns promet ademés una reproducció de la sarsuela *La hortelana del Born*, parodia de *Adriana Angot*.

TIVOLI.

Un estreno: *Medium oyente*.

Va passar.

Un cambi. En lloch de *Las provincias españolas*, los boleros del Tivoli ballan ara *Una fiesta británica*.

Dels espanyols als inglesos, no hi ha més que un pas. ¿No es veritat, Excm. Sr. Ciudadá benemérit?

NOVEDATS.

El recluta, á judicar pèl llibre no es més que una puerilitat; pero á judicar per la música es una *hombrada*. Se veu que 'l mestre Espí se las pega molt fortas.

Tant qu' en lloch de una *opereta* lleugera y graciosa ha escrit una ópera ab tots los ets y uts.

Duptó que cap companyia de sarsuela espanyola s' atreveixi á cantarla. Los italians de 'n Tomba ho han fet, sortintsen regularment. Lo públich no ha pogut menos de aplaudirlos. S' ho mereixen com á cantants y sobre tot com estrangers que donan una proba de consideració á un compositor espanyol.

La música del *Recluta*, si bè poch inspirada y falta de novetat, está treballada ab un art exquisit. Lo mestre Espí es un valent, que apoderantse de l' orquesta, 's llansa á la conquesta del aplauso del públich.

Las pessas que van agradar més son las següents:

Acte primer: una romansa de tenor, un coro de xicots y la peça final, nutrida y ruidosa.

Acte segon: una romansa de tiple, un terceto y un quinteto corejat.

Acte tercer: un magnífich preludi instrumental que descriu admirablement lo naixement del dia, un duo de tiple y baritono y un terceto corejat, basat en un temps de vals.

L' obra sigüè posada ab cuydado, si bè que 'ls italians no poden olvidar may de ahont son fills. Las valencianas del coro estavan bastant bè; pero 'ls valencians, ab lo mocador de seda lligat al cap á tall de cucurutxo, lo gran bigoti, la manta virolada á la espatlla y la carrabina á las mans, mes que fills de Valencia, semblaven montenegrins.

Per ferse carrech de la *mise en escena* 'm valdré de un símil culinari: figúrinse una paella valenciana, ab formatje de Parma.

De l' execució se 'n endugueren la palma la Rosselli y en Bianchi; La Gattini, en Poggi y en Tossi, regulars.

Una noticia.

La Gattini ha penjat las mallas á la figuera.

Si es cert, com diuhen, que 's casa ab un seu admirador, li envihém la més cordial enhorabona.

No será ella la primera cantant d' opereta italiana que haurá fet felís á un home.

Ja ho diuhen los empresaris de aquella terra:

—De las artistas que van á Espanya algunas se 'n hi quedan.

Es aquest un medi com un altre qualsevol d' estrenye 'ls llassos entre las dos penínsulas germanas.

Demá comensa sas funcions en aquest teatro la companyia Tutau-Mena ab lo drama *Mal pare!*

Diumenje á la nit estreno de *Cu-cu*, arreglo espanyol del aplaudit drama francès *Frou-frou*, una de las produccions més notables del repertori modern.

REVOLUCIÓ BARBERIL.

Los amos de barberías cansats desde fa algun temps de las varias exigencias dels seus antichs dependents, diu que volen despatxarlos posant en son lloch baylets, que cumplirán més que 'ls homes y estarán sempre contents.

Si 's fa com se diu gno 'ls sembla qu' es molt fàcil que vejém alguns semblants ab adornos com los que aquí hi ha presents?

CATALUNYA.

Lo drama *Amor de padre*, original de D. Mariano Pinedo (lo masculí de la célebre *Mariana Pineda*) es una obra essencialment castellana.

Passa en temps dels Comuners y está basada en una exageració del sentiment del honor.

Un fill que per despit amorós y per sentiment se passa al bando de Padilla y Maldonado: un pare fidel al emperador, obligat á fer justicia sobre 'l seu fill, proner de las tropas reals; una mare que representa dignament la veu de la naturalesa: y un servidor fidel de la familia, que per evitar una monstruositat subleva la guarnició del castell, en favor dels comuners.

Lo pare, débil per consentirho, es prou fort per castigarse á sí mateix, com realment ho fa suiciantse.

Aquí tenen una silueta de l' obra, que per altra part está desenvolupada ab sobrietat y molt coneixement de l' escena y escrita ab gallardía. La versificació sobre tot es molt notable.

Produccions molt inferiors á aquesta mereixen ser estrenadas per companyías de primer ordre. En *Amor de padre* hi palpita un assumpto humá, s' hi admiran situacions perfectament preparadas y la música dels versos no decau un sol instant.

¡Lástima que 'l publich no haja comprés prou bè lo merit de aquesta producció, ni haja apreciat tampoch los laudables esforços de la com-

panyia que ab tant acert dirigeix l' intel·ligent actor, D. Ricardo Valero!

CIRCO EQUESTRE.

En Seeth se 'n ha endut ja 'ls lleons.
Lo Sr. Alegria prepara altras novedats.
De las quals, naturalment, donarém compte, á
mida que vajan presentantse.

N. N. N.

DE BON MATÍ.

L' alba somriu,
canta lo gall.
(J. A. CLAVÉ.)

—¿Ahont vas Lluís?

—A doná un vol

pèl Parque.

—¿Sí? jo també

hi vaig; t' acompanyaré.

—Bueno, aixís no aniré sol.

¿Quin dia fa més hermós!

—¿Portas cigarros Lluís?

—Sí, pro no 'ls porto de sis...

—¿De quant los portas?

—De dos.

—¿De dos! bueno tant se val,
déixame'n un.

—Aquí 'l tens:

crémal.

—Ja está.

—¿Pica?

—Gens.

—Donchs jo 'n cremaré un d' igual.

—Ja estém al Parque, ¿no veus?

tot són plantas, tot son flors,

cants d' aucell, dolsas ramors ..

—Y ulls de poll en los mèus péus.

—¿Que 't burles de mí?

—No home;

no 'm burlo de ningú jo.

—Y donchs, ¿per qué has dit aixó?

—Ho he dit sols per una broma.

—Sent així 's pot dispensar.

—Sentéms' en aquest pedris.

¿No sabs pas que 'm passa Lluís?

—No.

—Donchs t' ho vaig á explicar.

Me trobo en uns grans apuros

que pòtser tú ignorarás;

donchs bè, per sortir del pas

necessito quatre duros.

Per lo tant tú que 'n tens molts

déixame'ls hasta la nit.

—Ab mí no estarás servit.

—¿Cóm! ¿es á dir que no vols?

¿Així 't portas ab mí, Lluís?

¿que tens por que t' ensarroni?

¿tens por que no te 'ls aboni?

Vamos no siguis aixís.

Déixame'ls, te 'ls tornaré.

—No home, no me 'ls tornarás.

—¿Per qué? digas.

—Ja veurás,

perque no te 'ls deixaré.

S. DEL POBLE SECH.

Las sessions del Ajuntament comensavan avants á las quatre de la tarde en punt.

Pero succeheix que de 'n mica en mica han anat atrassantse de un quart, de mitja hora, de una hora, y avuy comensan ja á dos quarts de sis, lo dia que 'ls regidors se llevan més aviat.

Després de tot ha de donarse un vot de gracias als successors dels Concellers. De las sessions municipals solen sortirne grossos disgustos per la Ciutat.

Y en materia de disgustos quan més se retardan millor.

¿Y 'ls planos y 'ls presupuestos de l' Exposició Universal, ¿quin dia s' aproban?

La qüestió va aplassantse de sessió en sessió, y passen senmanas y mesos y 'ls tals planos y 'ls tals presupostos no 's deixan veure.

Mentres tant continúan las obras ab gran activitat.

Es lo que dirá l' arcalde:

—Obras son amores y no buenas razones.

Un diálech:

—Bè, si, lo de l' Exposició vá endavant: s' hi treballa molt: s' hi fá molt gasto... Pero ¿y las misas, d' hont sortirán?

—¿D' ahont vols que surtin? De la sacristia.

—Lo que jo no entench es cóm estant Barcelona poch menos que arruinada, s' emprenen unas obras tant importants.

—Ja veurás, no t' hi encaparris, y ten en compte una cosa. Tú sabs que D. Francisco es fill de un sastre de casullas, y las primeras nocions que 's reben á la infancia, ja no s' olvidan may més.

—¿Qué vols dir?

—Senzillament, que la botiga de casullas de la Plassa Nova era 'l punt de reunió de capellans y freres, y allá sortia tot. Allá 's déya per exemple, que 'ls freres quan estavan tronats era precisament quan emprenian obras.. ¿Comprends? Don Francisco s' ho escoltava atentament y ara Don Francisco ho practica al péu de la lletra. Lo que feyan los freres bè poden ferho 'ls progressistas.

—Bén trobat. ¡Pero ay! En tot cas que no olvidi una cosa.

—¿Qué?

—Que á cada frare li arriba 'l seu 35.

Ignoro cóm s' anomena la senyora inglesa que dilluns de aquesta senmana, passant per la Rambla d' Estudis, anava comprant tots los aucells que se li oferían á 15 y á 20 céntims, posantlos immediatament en llibertat.

Los arbres van omplirse de volátiles, que xerricavan plens d' alegría. Un refilet equivalent á un crit de ¡Viva la llibertat! y ¡au! á campársela.

Escolti, si aquesta es una costum inglesa ¿qué li costaria á la senyora Inglaterra de fer una cosa per l' istil ab los pobres irlandesos?

La Exposició universal de Barcelona será molt lluhida.

Podrán retréures los expositors de á 50 pesse-

COMPETENCIA FÚNEBRE.

— ¡Caixas del país, baratas!
 — ¡Extranjeras!... ¡Vingui ab mil!
 — ¡A trenta rals!— ¡Donchs jo á quinzet!
 — ¡Homes!... ¡Si no 'm vull mori!

tas lo metro quadrat; pero en cambi 's trasladaran temporalment á Barcelona alguns dels objectes més importants dels Museos nacionals: á més farém aquí una segona edició de la Exposició de Filipinas; la Real casa s' ha compromés á enviar algun *chirimbolo*, y l' Arquebisbe de Tarragona varios quadros antichs.

Ja veuen si las cosas marxan vent en popa.

•••
 Pero vostés dirán:

— ¡Y ab aquestas fruslerías ha de ocuparse tot l' espay dels edificis y galerías que 's construixen?

— Si senyors, ab aixó y un' altra cosa. Los buits que quedin, sigan poch, sigan molts, los omplirá D. Francisco de Paula.

— ¡Y ab qué?

— Ab la seva persona. Lo dia de la inauguració lo veurán estufarse com una *omelette soufflée*.

Continuan los dos corresponsals del *Diluvi* fent divertidas cabriolas

En lo número del dimars al dematí, en *Niceforo* 's burla de la recepció feta per l' Ajuntament de Madril als literats extrangers y del brindis de Castelar.

En lo número del dimars á la tarde, 'l corresponsal R. ensalsa 'l brindis de Castelar y elogia la recepció del Ajuntament.

Los propietaris del *Diluvi* fan com Noé.

Fican dintre del arca un corresponsal de cada especie.

Diu un conegut adagi castellá:

«No bebas agua que no veas, ni firmes carta que no leas»

Avuy dia ve molt apropósit aquest sabi proverbí.

Sobre tot no beguin aygua sense examinarla

previament. Sápigán que de moltas fonts de Barcelona ne rajan sangoneras barrejadas ab l'aygua.

Si no prenen precaucions avants de beure, se poden trobar á lo millor ab un xupóptero á la boca del ventrell y abur: ja han begut oli.

Es á dir: ja han begut sangonera.

Desgraciada situació la de Barcelona, ahont ni l' aygua es clara, ni l' administració municipal tampoch: ahont, en fi, hi ha sangoneras per tot, á las fonts y al saló de Cent.

Lo Sr. Rovira y Trias ha dimitit lo càrrech de arquitecto municipal.

Pero conserva cuidadosament la qualitat de socio del Cassino de la Plassa Real.

Y alguns dels seus companys de cassino están que trinan.

De tal manera que per desfogar la rabia que tenen al cos, pensan celebrar un ápat en honra y gloria del Arquitecto dimitent.

•••
 Si no son indiscrets los donaré 'l *menú* del dinar projectat

HORS D'ŒUVRE: Mantega fusionista, Llanguissa d' Olérdula, Olivas sense pinyols y Raves fregits.

Consommé de tarugos á la francesa.—Arrós á lo Fontrodona.

Llús ab such salsa Gassull.—Estufat á lo Cabot—Rius y Taulet *truffé*.

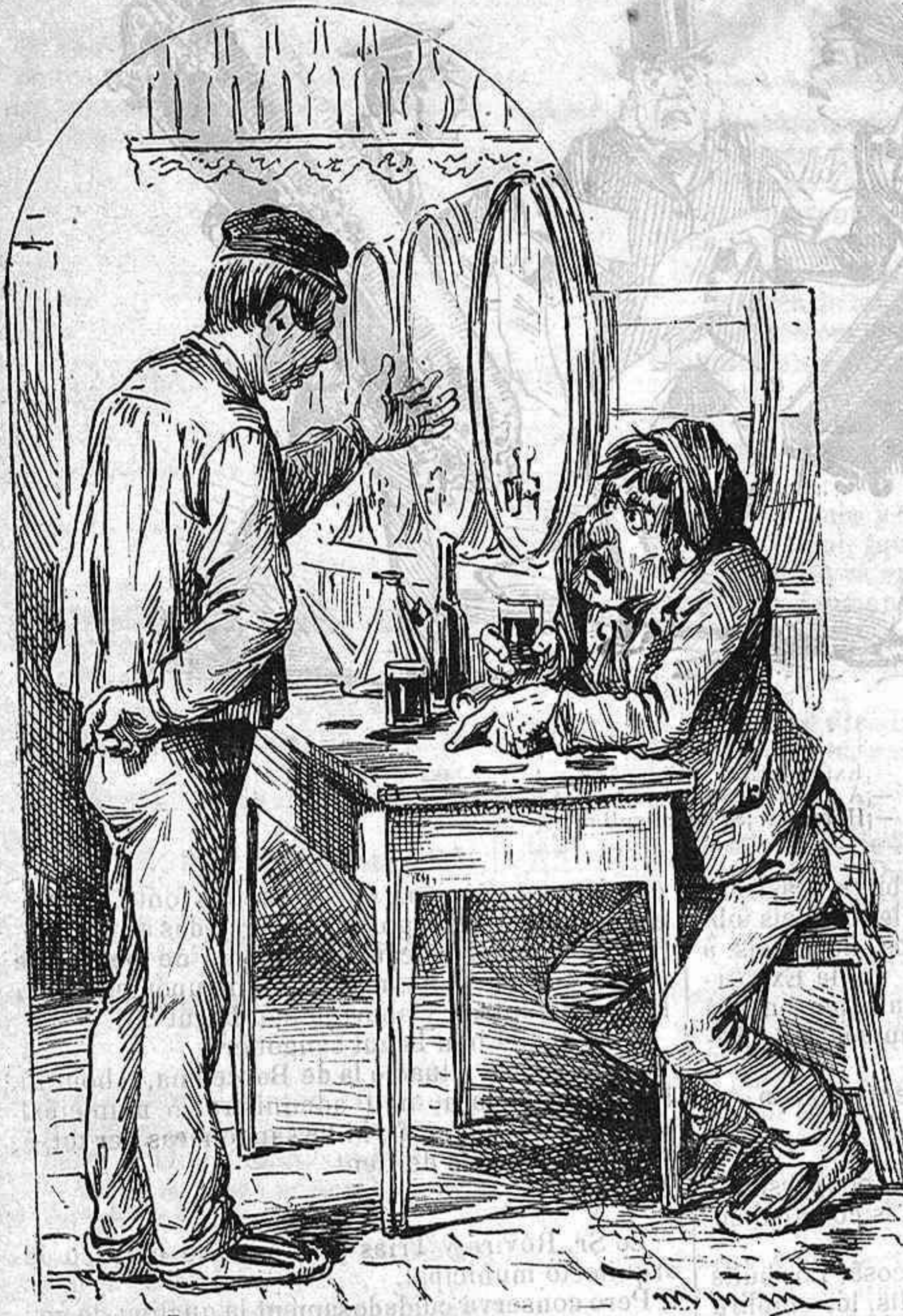
Arquitectos gelats.

Postres: Pinyas, castanyas y demés fruita del temps.—Ensiamada de la gran pastelería del Carrer de Petritxol.

Com veuen, D. Francisco de Paula assistirá al banquete.

En calitat de *pavo truffé*.

VINS INSPECCIONATS.

—¿Qué beus, home, qué beus aquí? ¿No sabs que 'l vi que ara fan es dolent y perjudica la naturalesa?
—¡Cá, noy, cal Al Liburatori manucipal ja l' han enspaccionat, y diu que tot es bó.

Sembla que hi ha esperansas de tirar-lo á terra.

—¿Qué? ¿'L monument de Colon?

—No senyors, una cosa més elevada... l' autoritat del arcalde.

Mentres los dissidents de Barcelona, que no descansan un punt, creuen haverli lligat ja un llivant á cada patilla, á Madrit, segons diuen, se treballa activament per descalsarli 'ls fonaments. Quan cayga, ja sentirán l' estrépit.

Es més, fins hi ha qui li designa successor.

Pero tractantse de un malalt qu' está tant grave com D. Francisco, lo nom del heréu se pronuncia sols en véu baixa

Jo no 'ls diré més que una cosa.

D. Francisco estava aquest dia voltat del seus apóstols més fiels, mentres un que tè motius per saber la part més fonda de la cosa, li parlava á cau d'orella.

—Xiu... xiu... xiu... xiu... xiu...

D. Francisco anava perdent lo color.

—Xiu... xiu... xiu... xiu... xiu...

D. Francisco, ab veu desmayada:

—¡Malu!

Tot l' apostolat á coro:

—Qué?

Malu-qué?... ¡Barrinint!

Als escriptors estrangers se 'ls ha obsequiat ab banquetes, toros y una funció de cante flamenco.

¡Llástima, diu un periódich, que no se 'ls haja obsequiat ademés ab un simulacro de pronunciamient militar y ab lo de un caixer fugint ab los fondos!

Aixis se 'n haurían endut una idea completa de las costums espanyolas.

L' arcalde de Baracaldo (Vizcaya) s' ha fet digne de la immortalitat.

Figúrinse si será un home pulcro, que l' altre día va imposar una multa á un vehí... ¿Per qué dirían?

Los hi dono un sigle per pensarhi.

Donchs siguié senzillament, perque un gossa, propietat de dit vehí, havia comés actes desonestos en la vía pública.

Per poch que 'l rigor del arcalde de Baracaldo 's generalisí, 'ls amos de gossos no tindrán més remey que posarlos dos bossals:

Un al cap, y un' altre á la qua.

·Hem rebut ab molt gust los primers números de una revista catalana que 's publica á Buenos Ayres ab lo títol de *La Papallona*.

Una *Papallona* que passa 'l mar per venirnos á visitar. ¿Volen res més extrany?

Donchs encara hi ha més. L' anterior revista catalana que 's publicava en aquell país, duya 'l títol de *L' Aureneta*.

De manera qu' en lloch de menjarse la aureneta á la papallona, la papallona s' ha menjat á l' aureneta.

Ja tenen rahò los que diuen qu' en aquella terra tot succeheix al revés, de manera que quan aquí es día allá es nit, y quan aquí hivern, allá istiu.

De tolas maneres bèn vinguda siga *La Papallona*. Per la nostra part celebrarem que trobi moltes flors y pocas espinas.

Entre las donas generalment serán sempre dignes de preferencia 'ls homes curts de génit als atrevits.

¿Saben per qué?

(Continua á la página 624.)

LLIBRERÍA DE LOPEZ.—RAMBLA DEL MITJ, 20, BARCELONA

ÚLTIMAS NOVEDADES

TIPOS Y PAISAJES

DE
D. JOSÉ M. DE PEREDA
1 tomo en 8.º, Ptas. 4.

LA BOLA DE NIEVE.—LA NEVASCA

Novelas de A. DUMAS (padre)
1 tomo en 8.º, 1 peseta.

DE PICOS PARDOS

CUENTOS SUAVES COMO CARDOS
DE
MANUEL CUBAS
1 tomo en 8.º, 1 peseta.

TIGRE TONSURADO

(VIOLACION Y ASESINATO)
1 tomo en 8.º, 1 peseta.

ALMANAQUE INFUNDIO

para 1888
1 tomo en 8.º con profusion de dibujos, 1 peseta.

EL CONDE DE MONTECRISTO

EXTRACTO DE LA OBRA DE
ALEJANDRO DUMAS (padre)
1 tomo en 8.º con cubierta al cromo, 1 peseta.

D. JUAN TENORIO

DRAMA EN DOS PARTES Y 7 ACTOS
POR

D. JOSÉ ZORRILLA

Precio 2 pesetas.

EL NUEVO D. JUAN TENORIO

TERCERA Y ÚLTIMA PARTE.—DRAMA EN 7 CUADROS

ORIGINAL DE LOS

Señores **BARTRINA Y ARÚS**

Precio 2 pesetas.

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

D. JUAN TENORIO

Empescada per **SANALL y SERRA**

Dibujos de *Gomez Soler*

1 cuaderen en 8.º, Ptas. 0'50.

VIGILIA DE CASAMENT

CUADRO DE COSTUMS EN UN ACTE

ORIGINAL DE

M. FIGUEROA ABBADO

Preu: Ptas. 0'50.

DIETARIO

ó

AGENDA DE BUFETE

para 1888

En cartone 1/2, página por día.	Ptas. 1'50
Tela y planchas id.	» 2
Id. página por día.	» 2'50

DIETARIO HISPANO AMERICANO

En cartone 1/2, página por día.	Ptas. 1'50
Tela y planchas id.	» 2
Id. página por día.	» 2'50

ALMANAQUES AMERICANOS DE PARED

GRAN SURTIDO de dibujos, formas y tamaños.
Cromos variados, incrustaciones de oro, etc.
DE TODOS PRECIOS.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, & bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíós, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. A 'ls corresponsals de la casa s' otorgan rebaixas.

NOSTRE PA DE CADA... VESPRE.

— ¡Vingan los quartos!
— ¡Malviaje 'l món!

*Pero estos guardias,
¿para qué son?*

Perque 'ls curts de gènit tenen més amor del qu' expressan, mentres que 'ls atrevits n' expressan més del que tenen.

Un jutje de instrucció á un prés:
— Qui l' ha detingut á vosté?
— Dos polissons.
— Y ha sigut per borrarxera?
— Sí, senyor jutje, tots dos ho estavan de borrarxos.

En una soirée.
Arriba l' hora del refresch y 's presenta 'l criat ab una safata á cada má, l' una ab vasos plens d' horxata y l' altra ab vasos buits.

La senyora de la casa, al adonarse'n:

— Pepe.
— Senyoreta...
— ¿Per qué son aquests vasos buits?
— Pèls senyors que no vulgan beure.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-sa-no-vas.
2. Id. 2.ª—Ma-ta-lot.
3. ENDAVINALLA.—Ploma.
4. SINONIMIA.—Barrina.

5. TRENCA-CLOSCAS.—La rosa blanca.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Puigcerdá.
7. CONVERSA.—Piera.
8. GEROGLIFICH.—Per teulas à las teuladas.

XARADAS.

I.

En la ciutat de Total
mon amich Dos-primà-inversa
entaulá un día conversa
ab un hu molt ros y alt.

Mes al cap de pochs segons
sentí un cert dos-hu molt raro,
y es que un dos ab gran descaro
va mullarli 'ls pantalons.

TACAY.

II.

Una una-tres de total
vaig comprar per lligá 'l prima.
y una primera-tres-terça
y una bona carrabina.

SALTA-PINS.

ACENTÍGRAFO.

Dilluns ma tot va venir
de tot de passar l' istiu
y diu ja 's deixa sentir
lo fret á n' allí molt viu.

CAPELLÀ PUNKETA.

— Carlos, dígam, ¿quants anys tens?
— Onze justos, Agustí.
— Zo te 'l creguis, creume á mí
— Quit ne tè.—¿Sí?—Lo que sents.
— Es mentida.—Es cert.—¡Mocós!
— Buch!—Calléu, puig sens volgué
— Surtiríau de.—¿De qué?
— ¡Cabéu de dirho 'ls dos.

J. F. GAVIRES.

TRENCA-CLOSCAS.

¿Y L' AVI JUGA?

Formar ab aquestas lletres lo nom de una població de Catalunya.

JO NO SÉ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—	Nom de dona.
6	9	3	7	8	7	5	4	—	»	» home.
9	6	4	2	6	5	4	—	»	»	»
3	2	7	5	4	9	—	»	»	dona.	
4	9	6	5	4	—	»	»	»	home.	
3	8	4	9	—	»	»	»	»	dona.	
7	8	2	—	»	»	»	»	»	»	
3	5	—	»	»	»	»	»	»	Nota musical.	
8	—	»	»	»	»	»	»	»	Vocal.	

J. COCA Y COCA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del davant, donga 'ls següents resultats: Primera: habitants del Africa.—Segona: en las cartas.—Tercera: prenda militar.—Quarta: animal.—Quinta: consonant.

CARA-TALLAT.

GEROGLIFICH.

×
K K K
K K K K
I I I I
A
K K K K
K K K
I

F. PONS.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.